

Sygn. akt III Ca 453/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący:	SSO Tomasz Białka
Protokolant:	insp. Jadwiga Sarota

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2014r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko K. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Limanowej

z dnia 22 maja 2014 r., sygn. akt I C 139/14 upr.

oddala apelację.

sygn. akt III Ca 453/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w Limanowej oddalił powództwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przeciwko K. M. o zapłatę (pkt I) i kosztami procesu obciążył stronę powodową (pkt II). W uzasadnieniu wskazał, iż dochodzone przez powoda roszczenie z umowy z dnia 9 czerwca 2004 r. o świadczenie usług edukacyjnych w ramach szkolnictwa wyższego za okres od września 2008 r. do grudnia 2008 r. uległo przedawnieniu. Podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia był skuteczny, bowiem do ww. umowy należało stosować przepisy art. 750 i nast. k.c., a co za tym idzie i art. 751 pkt 2 k.c. stanowiący o dwuletnim okresie przedawnienia roszczeń z tytułu nauki, przysługujących osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone.

Powyższe orzeczenie w całości apelacją zaskarżył powód, który wniósł o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotności stawki minimalnej, ewentualnie wniósł o zawieszenie postępowania do czasu rozstrzygnięcia przez

Sąd Najwyższy zagadnienia dotyczące przedawnienia roszczeń o zapłatę czesnego. W uzasadnieniu podniósł szereg zarzutów sprowadzających się do twierdzenia, iż umowa o świadczenie usług edukacyjnych przez uczelnię wyższą stanowi nowy typ umowy nazwanej, do której nie znajdują zastosowania przepisy o zleceniu, dlatego też termin przedawnienia roszczeń z nich wynikających wynika z art. 118 in principio k.c. i wynosi dziesięć lat.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja była bezzasadna.

Wyrok Sądu Rejonowego był prawidłowy.

W sprawie nie zachodzą uchybienia, które zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy bierze pod uwagę z urzędu, a których skutkiem byłyby nieważność postępowania.

Sąd Rejonowy prawidłowo wyjaśnił okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i dokonał na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy podziela te ustalenia faktyczne i przyjmuje za własne, nie zachodzi więc potrzeba ich powtarzania (por. wyrok SN z dnia 9 marca 2006 r., sygn. akt I CSK 147/05, Lex nr 190753).

Na mocy ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2014.1198) po art. 160 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U.2012.572) dodano art. 160a, który w ust. 7 stanowi, iż roszczenia wynikające z umowy regulującej warunki i wysokość opłat za odbywanie studiów i za usługi edukacyjne przedawniają się z upływem trzech lat. W świetle art. 32 przywołanej ustawy zmieniającej do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 u.p.s.w., zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej stosuje się przepis art. 160a ust. 7 u.p.s.w. w powyższym brzmieniu. Przywołane zmiany weszły w życie z dniem 1 października 2014 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego wspomniana regulacja dotyczy także umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym. Zawarte w art. 32 ustawy nowelizującej odesłanie do umów, o których mowa w art. 99 ust. 1 Prawa o szkolnictwie wyższym nie oznacza zawężenia zakresu stosowania wprowadzonej regulacji jedynie do umów zawartych w czasie obowiązywania tej ustawy. Ma ono na celu jedynie identyfikację charakteru umów, do których odnosi wprowadzona regulacja. Umowy o takim charakterze były bowiem zawierane również przed wejściem w życie wspomnianej ustawy. Taka regulacja nie narusza wynikającej z art. 2 Konstytucji RP zasady niedziałania prawa wstecz, skoro już wcześniej istniały podstawy do przyjęcia, że termin przedawnienia roszczeń wynikających z tych umów wynosił trzy lata zgodnie z art. 118 k.c. Zdaniem Sądu istniały bowiem podstawy do traktowania świadczeń ciążących na pozwanym jako świadczeń okresowych, jak też związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Wspomniana zasada jako dyrektywa legislacyjna skierowana pod adresem organów stanowiących prawo, zawiera w swojej treści zakaz stanowienia norm prawnych, które nakazywałyby stosować nowo ustanowione normy prawne do zdarzeń (rozumianych sensu largo), które miały miejsce przed wejściem w życie nowo ustanowionych norm prawnych i z którymi prawo nie wiązało dotąd skutków prawnych przewidzianych tymi normami. Sytuacja taka nie ma jednak miejsca. Wprowadzenie wspomnianej zmiany stanowiło więc dopuszczalną ingerencję ustawodawcy mającą na celu rozwianie występujących w orzecznictwie wątpliwości w tej materii.

Przytoczone regulacje prowadzą do wniosku, iż dochodzone przez powoda roszczenie z umowy z dnia 9 czerwca 2004 r. o świadczenia za okres od września 2008 r. do grudnia 2008 r. uległo przedawnieniu. Podniesiony przez pozwanego w tym zakresie zarzut - wobec upływu terminu z art. art. 160a ust. 7 u.p.s.w. - był więc skuteczny. Wszystko to sprawia, iż rozstrzygnięcie Sądu I instancji było prawidłowe. Wniesiona apelacja była zatem bezzasadna, a szczegółowe odnoszenie się do podniesionych w niej zarzutów było bezprzedmiotowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.